Ευγένεια: Η πιο αποδεκτή υποκρισία (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 10 Νοεμβρίου, 2015

"*Ευγένεια: Η πιο αποδεκτή υποκρισία*", *Αμβρόσιος Μπηρς (1842-1913;)*

Μια φράση, από έναν Αμερικανό δημοσιογράφο και συγγραφέα, άθεο, η οποία βρίσκει το σημερινό διαμορφωθέν ήθος και την τρέχουσα πραγματικότητα στην πατρίδα μας να επιβεβαιώνει το αληθές του σημαινομένου της. Ήθος, το οποίο διαμόρφωσαν οι άθεοι και αντίχριστοι της πατρίδας μας και το έχουν ήδη επιβάλει. Κρύβει μια μεγάλη αλήθεια και γίνεται αυτή η ίδια κατήγορός τους.
Με τη συνεχόμενη μετάγγιση των συνηθειών από την ξεμωραμένη Δύση προς τα καθ` ημάς, φτάσαμε να έχουμε γίνει κακέκτυπο αντίγραφο αυτής, συνονθύλευμα και σύμφυρμα παντοειδών εθών, **με αποτέλεσμα τη σύγχυση του «είναι» και του «φαίνεσθαι». Του «σχήματι» και του «πράγματι». Της «ειλικρίνειας» και της «υποκρισίας». Του «λέγειν» και του «πράττειν». Της «απλότητος» και της «πολυπλοκότητος». Του «λογικού» και της «καρδιάς»**, τα οποία από τα βάθη της ρωμαίικης παραδόσεως αγωνιζόταν ο Ρωμιός με ένα σκοπό: Να τα διαχειρίζεται διακριτικά, για να συμβιώνει στις μικρές κοινωνίες αρμονικά και με αξιοπρέπεια. Αγωνιζόταν με τις σταθερές πνευματικές διαχρονικές αξίες, που διέθετε και διαθέτει η Ορθοδοξία και ο Ελληνισμός για μια φυσιολογική, απλή και απροσχημάτιστη ζωή. Κατά συνέπεια σήμερα η σύγχυση αυτή έχει απλωθεί και στην κοινωνικοπολιτική κατάσταση της χώρας ακόμη και σε χαμηλότερα στρώματα.

Πώς να μιλήσει κανείς και πώς να εκφραστεί για τα όσα συμβαίνουν σήμερα στην Ελλάδα; Συμβαίνουν τρομερά πράγματα και λέγονται, αλλά το φοβερότερο είναι πως επιχειρείται να αφαιρεθεί το δικαίωμα της δημόσιας έκφρασης για τον έλεγχο και την κριτική των γεγονότων, των προσώπων και των καταστάσεων. Να τεθεί φραγμός με κάθε μέσο στην έκφραση της σκέψης και να επιβληθεί ουσιαστικά και οριστικά απαγόρευση δημοσιοποίησής της ως προς τα τεκταινόμενα. Είναι γερά πιασμένα τα πόστα. Πλουραλισμός, πολυφωνία, ελευθερία, αλλά μέχρι πού; **Μέχρι εκεί που θίγονται τα ημέτερα**. Σφάξιμο με το γάντι. Υποκριτική δημοκρατική δικτατορία.

Η δε αιτία αυτής της διαμορφωθείσης «τάξεως», αυτού του «πρωτοκόλλου» είναι η «αναδιάταξη» των αξιών της ζωής. Καταντήσαμε να προβάλλονται τα πάντα πίσω από τις «στημένες φάσεις» του «σαβουάρ-βιβρ» και την κατ` επίφαση, την προσχηματική ευγένεια και να αποκρύπτεται η ουσία των γεγονότων. Μια ευγένεια που προκαλεί καταφανέστατα αηδία, όταν προβάλλεται ως προπέτασμα για την

κάλυψη της δειλίας και του θράσους του κόσμου αυτού, τουτέστιν της υποκρισίας. Μια ευγένεια με φράγκικη προέλευση, που της λείπει η λεβεντιά και την καταλαβαίνουν πολύ καλά όσοι έζησαν σ` αυτές τις χώρες.

Προσβάλλεται αυτή αύτη η αξία της ίδιας της ζωής, η αξία των διαχρονικών αληθειών ιστορικών, ηθικών, πνευματικών, που στήριξαν τον ελληνισμό αιώνες τώρα. Προσβάλλεται το ίδιο το πλάσμα ο άνθρωπος ως φύση και υπόσταση και φράζεται ο δρόμος με κάθε μέσο από την επικρατούσα κοινωνικοπολιτική κουλτούρα, για να αναστείλει τη δυναμική αντίσταση σ` αυτό το κατρακύλισμα.

Η νέα τάξη έχει ξαναβάλει τα πράγματα στη θέση τους! Θέλεις να φωνάξεις, να «προσβάλεις», να εκφράσεις την αγανάκτησή σου και σου έχουν περιορίσει το δικαίωμα , για να τους τα πεις. Ευθέως, χωρίς φόβο και πάθος. Από κει και πέρα βέβαια θα χαρακτηριστείς φαιδρός, απολίτιστος, φασίστας, φανατισμένος ταλιμπάν, απόκληρος της κοινωνίας, στιγματισμένος, ακραίος, ακοινώνητος και πιθανόν υποψήφιος για τρόφιμος στις φυλακές, αν δεν έχεις να πληρώσεις το πρόστιμο για την «ύβριν».

Ευγένεια, σου λέει. Σεβασμός, σου λέει. Εσύ, αναίσχυντε άνθρωπε, προσβάλλεις «ευγενικά» με τρόπους, με λόγια και με έργα τα ιερά και τα όσια και περιμένεις να σου απαντήσω αναλόγως; Πώς δηλαδή; Μέσα από το ανόητο και ακατανόητο γνωστό σλόγκαν της υποκρισίας: **«διά των χαμηλών τόνων»;** Επειδή έτσι σε βολεύει; Θέλεις να αισθάνεσαι και να βλέπεις τους γύρω σου ψοφίμια, πτώματα, για να είσαι ήσυχος στο καταστροφικό σου έργο; Όχι. Θα νοιώσεις την αντίσταση. **Διότι πίσω από το θυμοειδές της λεβέντικης ψυχής κρύβεται η αρετή της υπομονής και μαζί της ανδρείας. Το θράσος τρέμει την αντρειοσύνη.** Το έχει αποδείξει η ιστορία πολλάκις.

Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος: «*Ἰδὼν πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς·* ***γεννήματα ἐχιδνῶν****, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;*» (Ματθ.3,7). Τους ονόμασε παιδιά της οχιάς, επειδή έκρυβαν το δηλητήριο κάτω από τα γλυκά τους λόγια. Δεν είστε ίδιοι; Παριστάνετε τους δημοκράτες και ρίχνετε αδιάκοπα το δηλητήριό σας, απαιτώντας από τους διαφωνούντες να σιωπούν.

Ο Ιησούς πάλι είπε στους Φαρισαίους: «***γεννήματα ἐχιδνῶν****, πῶς δύνασθε ἀγαθὰ λαλεῖν πονηροὶ ὄντες; ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ. ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει ἀγαθά, καὶ* ***ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος*** *ἐκ τοῦ* ***πονηροῦ θησαυροῦ*** *ἐκβάλλει πονηρά*»(Ματθ. 12, 34-35).

Σ` αυτούς τους στίχους σχολιάζει ο **άγιος Χρυσόστομος**: «Είναι φυσικό

επακόλουθο, όταν υπερχειλίζει η εσωτερική πονηρία να χύνεται έξω με το λόγο εκ του στόματος... Γι` αυτό, όταν ακούσεις άνθρωπο να λέγει πονηρά λόγια, μη νομίζεις πως είναι μόνο τόση η πονηρία του, όση φανερώνουν τα λόγια, αλλά να σκεφτείς πως πολύ μεγαλύτερη είναι η πηγή απ` όπου εξέρχονται. Διότι αυτό που λέγεται εξωτερικά και ακούγεται είναι το περίσσευμα της εσωτερικής κακίας». Καταλαβαίνουμε τι κρύβει η καρδιά σας και τι μπορείτε ακόμη να κάνετε.

Κι ακόμη πιο κάτω λέγει ο Κύριος: «***ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν****! πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης;*» (Ματθ.23,33). Τους απέδωσε χαρακτηρισμούς. Τους είπε πονηρούς, φίδια και παιδιά της οχιάς. Σχολιάζει ο **Ζιγαβηνός**: «Τους ονόμασε φίδια, επειδή ήταν πονηροί και δόλιοι και διαφθορείς και καταστρεπτικοί».

Ακόμη, τους πωλούντες και αγοράζοντες μέσα στο ναό ο Χριστός τους είπε: «*Γέγραπται ὅτι ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς ἐστιν· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε* ***σπήλαιον λῃστῶν***» (Λουκά 19,46). Εμμέσως, πλην σαφώς τους ονομάζει ληστές, διότι βεβηλώνουν το ναό. Κάθε βέβηλος των ιερών της ζωής και της αλήθειας είναι ληστής ονόματι και πράγματι.

Οι όντως ακοινώνητοι και υβριστές της αλήθειας, είναι άξιοι για χειρότερους χαρακτηρισμούς. Είναι δυνατόν, αν μπορούσαμε να δούμε καμιά μέρα μπροστά μας το διάβολο, να του κάναμε ευγενικά παρατήρηση: «Κύριε διάβολε, συγγνώμη, αλλά ήθελα να σας πω, πως αυτά τα πράγματα που κάνετε δεν είναι καλά». Κάτι ανάλογο ζητούν. Είναι δυνατόν να περιμένουν τέτοια αντιμετώπιση; Δεν είναι παραφροσύνη αυτό;

Καθετί βουτηγμένο μέσα στο βόθρο γίνεται ένα με το περιεχόμενό του. Άνθρωπος που έχει κάνει την καρδιά του κοπρώνα και σκουπιδότοπο και επιμένει λυσσωδώς να θέλει να εμπορευτεί τα σκουπίδια του και τα σκορπάει αναιδώς και με θράσος επάνω στους άλλους θέλει να λέγεται άνθρωπος; Οι θρασείς επικρατούν, στενοχωρούν, ακόμη και ως μειοψηφία τους πολλούς, αλλά εκείνοι, οι σοβαροί, σιωπούν, διότι δεν αντέχουν σ` αυτήν τη νοοτροπία και συστελλόμενοι, σαν τους μαθητές του Χριστού, στέκονται μακριά και περιμένουν το αποτέλεσμα του «άνομου παιχνιδιού», που παίζεται εις βάρος τους. **Το καλό καθηλωμένο, περιμένει υπομένοντας μαρτυρικά «την των τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν**». Πώς καταντήσαμε έτσι;

Έχουμε ευθύνη. Δε θέλουμε το σταυρό στη ζωή μας. Θα υποστούμε όλοι τις συνέπειες ως συνυπεύθυνοι. Ζούμε στην ίδια κοινωνία και δεν διαθέτουμε γνώση και φρόνημα ανδρείο, για να σταθούμε ανασταλτικά στα άνομα σχέδια των κακοτρόπων. Δεν αρκεί μια μουρμούρα και ένα σχόλιο. Ο καθένας με το χάρισμα που διαθέτει, θα αγωνιστεί για την επικράτηση της αλήθειας.

Είναι ακραία όλα τα γραφόμενα. Δεν έχουν αγάπη, ευγένεια, πολιτισμό, ανθρωπιά, «δημοκρατικό πνεύμα». Εντάξει. Χορτάσαμε από τα περιρρέοντα και υπερχειλίζοντα γλυκά, ευγενικά και αγαπητικά λόγια και έργα από κάθε είδους πρόσωπο και μέσο, που προσφέρει δουλικά υπηρεσία σ` αυτήν τη νέα τάξη των «αξιών».

Το προσκήνιο γλύκα και το παρασκήνιο δυσωδία. Η προδοσία, η απάτη και η προσπάθεια κλοπής, προσβολής και απαξίωσης όλων των απ` αιώνος τετιμημένων, διά της εισαγωγής νέων ανάξιων λόγου «αξιών», με χρήση όρων και ορολογιών δαιμονικής επινοητικότητας, θεσμοθετημένων ακόμη και με νόμους του κράτους, βασιλεύει, χωρίς αντίπαλο. Κατάρρευση, κυριολεκτικό γκρέμισμα. Ανατροπή άρδην. Ω, της υποκρισίας! Ω, της συγχύσεως!

Παρόλα αυτά, ο ρέων χρόνος είναι προθεσμία ωφέλιμη, μέχρι να `ρθουν οι μπροστάρηδες, τα γκεσέμια, για να οδηγήσουν το λαό στα πάτρια, στα αληθινά! Δεν μπορεί. Θα `ρθουν. Διότι δεν αντέχεται από τον ελληνικό λαό μια τέτοια ζωή. Θα το καταλάβει κάποια στιγμή, θα το νοιώσει και θα πει το «ως εδώ και μη παρέκει». Και θα το πει παλικαρίσια.

Κιλκίς, 9-11-2015